

end naar de blot sende 10 eller 12,000 Pd. Dette er saa meget mere uheldigt, fordi man ved en lille Smule Snildhed kan omgaa denne Bestemmelse og kan blive fri for at betale denne forhøjede Takst. Hvis man nemlig bestiller en 10,000 eller 12,000 Punds Vogn, og der ikke habes nogen saadan til Disposition, saa leverer Jærnbanen en 20,000 Punds, og i dette Tilfælde har vedkommende Lov til at lade saa meget, som han kan faa i Vognen, altsaa indtil 20,000 Pund, og Fragten bliver dog kun beregnet efter den Takst, der er sat for 10—12,000 Punds Vognene. Det har jo til Følge, at Forretningsfolk søge at omgaa den omtalte Bestemmelse, idet de, naar de have et Kvantum, der ikke gaar op til 20,000 Pund, men er over 12,000 Pund, søge at skaffe sig Oplysninger om, naar der ikke habes 10,000 eller 12,000 Punds Vogne til Disposition. Saa bestille de netop disse Vogne og faa da stillet til Raadighed en 20,000 Punds Vogn, hvori de saa kan sende et hvilket som helst mellem 12 og 20,000 Pund vejende Kvantum Gods for samme Betaling pr. Pd. som i 10,000 eller 12,000 Punds Vognene, og det sker jo meget ofte, at de mindre Vogne ikke ere til Disposition. Jeg vil ikke tale om, at dette Forhold i høj Grad giver Anledning til Fristelse i Retning af Drillepengeuæsen. Jeg vil paa ingen Maade udtale nogen Sigelse i saa Henseende, men jeg ønsker at sige, at der er en meget stor Fristelse for Affenderen til at bruge den Slags Midler, og for dem, som staa for Uddelingen af Vognene, til at tage derimod. Det er jo en betydelig Fordel for en Mand, der skal affende 14,000 Pund, at faa at vide, at der ingen mindre Vogne er til Disposition, idet han saa bestiller en 20,000 Punds Vogn og faar sendt sine Varer til samme Fragt pr. Pund, som skulde betales for 10,000 eller 12,000 Pund. Idet jeg skal henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold, tror jeg, det vilde være meget sundt og uden noget nævneværdigt Tab for Statskassen, hvis man bestemte, at de Folk, som have Transporter paa mellem 12,000 og 20,000 Pund, som vi jo ikke have passende Vogne til, betale for det Kvantum, som de sende, og ikke for mere. Jeg tror, at Rabatten paa 10 pCt. for 20,000 Pund dog vil være tilstrækkelig Præmie til at faa saa mange som muligt til at affende saadanne Vognladninger. Jeg har forhørt mig om, hvorledes det er andetsteds, og det er mig meddelt, at i Tyskland har man i alt Fald det Forhold, at man regner 10,000 Pund for en normal Vognladning, og hvad der er derover, betaler

man kun efter den Overvægt, der findes. Jeg tror, som sagt, det vilde være meget heldigt, om man fra Administrationens Side vilde indføre det samme Forhold her. Det er imidlertid et Spørgsmaal, som ligger uden for selve Lovforslagets Omraade, som altsaa ikke kan komme ind som nogen Endring, men jeg haaber dog, den højtærede Minister vil tage noget Hensyn dertil. Med det samme jeg er herved, skal jeg omtale et Andragende, som er indkommet her i Dag i sidste Djeblif, og som altsaa ikke har været forhandlet i Udvalget, og om hvilket jeg altsaa heller ikke kan udtale mig paa Udvalgets Vegne. Andragendet er fremkommet fra farmacæutisk Medhjælperforening og omhandler Forsendelsen af Medicintasser, som jo bruges meget paa Landet, hvor man har en længere Vej til Apoteket. Man har det saadan ordnet mellem Lægerne og Apotekerne, at Lægerne faa tilsendt et større Kvantum Medicin ad Gangen, som de saa selv distribuere. Smidlertid hænder det ofte, at Patienter vente paa den Medicin, de gerne skulde have hurtig, fordi Bestemmelsen er saaledes, at Apotekerne ikke kunne faa Varerne modtagne, hvis de ikke ere der en Time, før Toget gaar og ikke efter Kl. 7 Aften. Det kan, efter hvad der meddeles fra disse Farmaceuter, ofte fremkalde ret uheldige Forhold, og da der kun er Tale om en lille Kasse, som en Mand let kan løbe med, vilde det ganske sikkert, hvis man fra Administrationens Side vilde stille sig velvilligt, nemt kunde ændres saaledes, at man kunde faa dem med, selv om man først kom 5—10 Minutter eller ganske fort Tid før Togets Afgang. En anden Grund, hvorfor Farmaceuterne ønske en Ændring heri, er den, at det vilde lette Medhjælperne paa Landsapotekerne noget i deres Arbejde, idet de nu ofte paa Grund af dette uheldige Forhold maa arbejde til langt ud paa Natten, for at kunne faa Kassen med Toget om Morgen. Som sagt, jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil tage dette Forhold under Overvejelse. Det er ikke paa Udvalgets Vegne jeg udtaler dette, jeg har nærmest kun refereret Andragendet. — Til § 61 er der af den højtærede Minister stillet et Ændringsforslag om, at Punkt 3 udgaar. Det er den Bestemmelse, som Fler-tallet fik indsat ved 2den Behandling, og som gaar ud paa, at der, naar man afstaffer den gratis Forsendelse af tomt Returgods, skulde være en Del Undtagelser, som fremdeles skulde gaa gratis. Den højtærede Minister udtalte ved 2den Behandling — saaledes forstod jeg ham i det mindste — at han i og for sig ikke havde saa meget